

Kun Árpád

ÉGI-FÖLDI PÁRBESZÉD

– Hit nélkül fogsz élni. Életed
 idő lesz csupán, el kell mulasztanod.
 Néha pokolian unalmas, bár
 ördög se lesz. Ha rosszindulatú
 patásokkal találkozol, ne értsd félre!
 Rozsdás reflexeid kattognak tovább.
 – Hiába rágcsálom majd a fűszálat
 a májusi réten, nem te szállsz
 arra fecskéként zuhanórepülésben,
 és az elcsípett döglégy az se te leszel?
 – Nem bizony. – És a kávéval (*con zucchero*)
 a Tazza d’Oróban mi lesz? Amikor
 a csészének nincs fenéke, mert olyan
 mélységes mély a keserű íz.
 Lemerülök, és a boldog padlófogás után
 órákig emelkedem újjászületve.
 – Nyelveden marad az íz, ne félj!
 – És a „Merci, monsieur”? Hiába képzeltem
 el, hogyan hangzana a szádból?
 – Magadat viccelnéd meg, fiam,
 ha álmodban törném a franciát.
 – És a vándorló székek a Luxembourg-kertben,
 amikre vadászni kell napsütéses délután,
 pimasz franciák előtt letenni seggemet,
 szemerkélő esőben meg végigterülhetek
 az összesen, de minek? Lehetetlen
 ezentúl, hogy az egyikben te ülj?
 Hosszú combbal miniben, vagy hosszú
 szakállal kámzsásan, bánom is én.
 – Egyetlen porszemben sem leszek. Még úgy
 se, mint a dzsinn, akit palackba zártak.
 Se Debré úr öltönyén Párizsban, se
 a lapulevelek alatt Iklanberényben.
 – A szorongást, a szenvedést ebek harmincadján
 hagyod? – Hm. Nem pásztorolhatom tovább
 egyiket sem. Nem bírtad ki, hogy elmúlt
 a szerelem?... Ezt is ki fogod. Szia!